

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 1. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

## Í T É L E T E T

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.13/2015/33. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Mindkét vádlott terhére értékelt kábítószer-kereskedelem büntette jogszabályi megjelölésénél a Btk. 176. § (1) bekezdése mellett feltünteti annak 4. fordulatát is.

A II. r. vádlott kábítószer birtoklása büntetteként minősített cselekményének jogszabályi megjelölésénél feltünteti az (1) bekezdés mellett annak 3. fordulatát is.

Az I. r. vádlott új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetteként minősített cselekményének jogszabályi megjelölésénél feltünteti az (1) bekezdés mellett a 4. fordulatot is.

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre, a II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottak házi őrizetének befejező napja 2015. október 1., az I. r. vádlott lakcíme 3., a II. r. vádlott személyazonosító okmányának száma A.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## I N D O K O L Á S

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. október 1. napján kihirdetett 12.B.13/2015/33. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében, mint társtettet [Btk. 176.§ (1) bekezdés] és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184.§ (1) bekezdés].

Ezért - halmazati büntetésül - 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, továbbá az eljárás során lefoglalt 22.500 forint és további 450.000 forint vonatkozásában vele szemben vagyoneklóbzást is elrendelt.

Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és abból a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Beszámítani rendelte a szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt akként, hogy 4 napi házi őrizet 1 nap börtönnek felel meg.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében, mint társtettet [Btk. 176.§ (1) bekezdés] és 1 rb. kábítószer birtoklásának büntetében [Btk. 178.§ (1) bekezdés].

Ezért, halmazati büntetésül, 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte és vele szemben 150.000 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Megállapította, hogy a szabadságvesztést a végrehajtás elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani és abból a vádlott a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

E vádlott szabadságvesztésébe is beszámítani rendelte a végrehajtása elrendelése esetére a fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt akként, hogy 4 napi házi őrizet 1 napi börtönnek felel meg.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176.§ (1), (5) bekezdés a) pont] és 1 rb. új pszichoaktív anyaggal visszaélés vétségében [Btk. 184.§ (1), (4) bekezdés a) pont]. Ezért - halmazati büntetésül - 140 napi tétel, napi tételenként 1500 forint, összesen 210.000 forint pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 140 nap fogházra kell átváltoztatni.

Egyúttal a vádlott részére a pénzbüntetés megfizetésére 7 havi részletfizetést engedélyezett.

Határozott továbbá az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete a III. r. vádlott vonatkozásában 2015. november 23. napján jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen azonban az ügyész az I. r. és a II. r. vádlottak terhére súlyosabb büntetés kiszabásáért, míg az I. r. és a II. r. vádlottak és védőik a tényállás részbeni téves megállapítása miatt és a büntetés enyhítése céljából jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.69/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a vádlottak és védőik fellebbezését alaptalannak minősítette.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárását. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte és értékelési körébe vonta.

Indokolási kötelezettségét is teljesítve részletesen elemezte a vádlottak vallomásait, azokat összevetette önmagukkal, egymással és az eljárás egyéb adataival, majd a logika, az ésszerűség és az életszerűség szempontjainak szem előtt tartásával racionális indokát adta, hogy a cselekményt alapvetően elismerő, de az elkövetési időszakot, a kábítószer mennyiségét vitató vádlotti vallomások közül melyeket, mennyiben, és milyen okoknál fogva fogadta el.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, törvényesek és helyesek a minősítések és az ahhoz fűzött jogi érvek is.

A bűnösségi körülményeket is körütekintően vette számba, azonban meglátása szerint további súlyosító körülményként kell értékelni mindkét vádlott terhére a halmazatot, továbbá a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát, illetve, hogy az érintett törvényhely kapcsán mindkét vádlott a legsúlyosabb elkövetési magatartással valósította meg a bűncselekményt.

Minderre figyelemmel az I.r. vádlott esetében a középértékhez jobban közelítő büntetés kiszabása indokolt, és a II.r. vádlott esetében nem felel meg a büntetési céloknak a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés, a próbaidőre felfüggesztés sem, így e vádlott esetében a felfüggesztő rendelkezés mellőzése, mellékbüntetésül közügyektől eltiltás alkalmazása szükséges.

Összességében indítványozta a törvényszék ítéletének átiratban foglaltak szerinti megváltoztatását, míg egyebekben annak helybenhagyását.

A II. r. vádlott védője a 2016. december 8. napján kelt beadványában a tényállás részbeni téves megállapítása és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezésüket írásban is indokolta.

Ebben az elsőfokú ítéleti tényállás pontatlanságok miatti helyesbítését kérte. Álláspontja szerint iratellenes az a megállapítás, hogy védenca az I. r. vádlottal közösen a kábítószeres és új pszichoaktív anyagok felének értékesítésében vett részt, mert az ennél kevesebb volt; a 92 db lefoglalt tabletta csak az I. r. vádlottól és a tanúl-tól került elő, és csak 5 hónapos időtartamot ölelt fel a II. r. vádlott értékesítő tevékenysége. Emellett továbbá jelentőséggel bír szerinte az is, hogy ez alatt az időtartam alatt a II.r. vádlott heti rendszerességgel fogyasztott 3-4 alkalommal kábítószer, melyet a kimért anyagokból csípett le (ezzel csökkentve az értékesített mennyiséget). Csak kisegítő tevékenységet végzett a vádlott az I. r. vádlott mellett, azt is csak azért, mert nagyon nehéz anyagi körülmények között éltek. Javára enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy kábítószer-függő volt. Mindezek alapján meglátása szerint a szabadságvesztés és a próbaidő csökkentésének lehet helye, a súlyosítással a három eltartott kiskorú gyermekének megélhetése kerülne veszélybe.

A másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője - leszögezve, hogy az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a tényállást - annak kisebb pontatlanságaira mutatott rá.

Kifejtette, hogy az ítélet 5. oldala 6. bekezdése, a 8. oldala és a 7. oldal (7) bekezdése között ellentmondás fedezhető fel, mert az ítélet szerint a II. r. vádlott 2013. áprilisától augusztus 30-ig vett részt az I. r. vádlottal közösen a kábítószer értékesítésében, ezzel szemben a tényállás későbbi része szerint a vádlottak hat hónapon keresztül történő értékesítő magatartása szerepel. Ez utóbbi álláspontja szerint helytelen, és nem felel meg a valóságnak.

Ezen kívül, bár helyes volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy az I. r. vádlott által forgalomba hozott kábítószer mennyisége a jelentős mennyiséget nem érte el, azonban a számításnál nem vette figyelembe II. r. vádlott előadását, mely szerint az átadott kábítószerből heti 2-3 alkalommal fogyasztott, így kevesebb került értékesítésre.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás e körben módosítható, és így már a másodfokú eljárás alapjául szolgálhat.

Az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt másfél évre, és arra figyelemmel, hogy az I.r. vádlott beilleszkedett, dolgozik, a törvénnyel összeütközésbe nem került, a büntetés enyhítését kérte.

Az I. r. vádlott a személyi körülményeit érintő változásokon túl felszólalásában, majd az utolsó szó jogán is megbánásának adott hangot.

A II. r. vádlott az írásbeli beadványában foglaltakat változatlanul fenntartotta azzal, hogy a 2. oldal utolsó bekezdésében szereplő elírást helyesbítette, miszerint a vádlott 16 hónapot töltött házi őrizetben.

A II. r. vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán is úgyszintén megbánását hangsúlyozta.

A fellebbezések közül a védői fellebbezések enyhítést célzó részükben alaposak.

Az ítélet tábla a kétirányú fellebbezések folytán a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást.

Figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített, általánostól eltérő eljárási rendjére, e körben a tárgyalási időközre vonatkozó szabályokat érvényre juttatta.

A tárgyalás előkészítése körében gondosan járt el, amikor az ügyet több, folyamatos tárgyalási hatánapra tűzte ki a kihallgatandók szakaszos idézése mellett.

Az ügyben tartott első tárgyaláson az I. r. vádlott védője sérelmezte, hogy a vádirat kézbesítésére csak mintegy kilenc hónappal annak előterjesztését követően, a törvényszéki eljárásban került sor. Tény, hogy a Be. 263.§ (1) és (2) bekezdése szoros határidőt állapít meg a vádirat kézbesítésére, de ennek megszegése relatív eljárási szabálysértés, amely nem befolyásolja lényegesen az eljárás lefolytatását, így nem vált szükségessé a Be. 375.§ alkalmazása.

Bár kétségtelen, hogy a vádiratot csak 2014. március 26-án vette át az I. r. vádlott a törvényszéki eljárásban (mintegy egy hónappal az első tárgyalást megelőzően), de ez idő tájt már tisztában volt azzal, mivel szemben védekezhet.

Megállapítható ugyanis, hogy a Nagykáta Járásbíróság áttételt elrendelő, 2014. augusztus 28-án kelt végzése szó szerint tartalmazza úgy a vádirati tényállást, mint a jogi minősítést, a végzés ellen az I.r. vádlott is fellebbezést jelentett be, így a vádlott már az eljárás kezdetén is tudomást szerzett az eljárás tárgyáról, az ellene felhozott vádakról és annak vádhatóság általi jogi értékeléséről is. Ezért a védekezéshez fűződő jogok lényegesen nem sérültek.

A tárgyaláson kihallgatott tanúk tekintetében betartott minden olyan eljárási szabályt, amely a tanúk mentességi jogával függött össze [Be. 82. § (1) bekezdés b) pont és Be. 82. § (4) bekezdés b) pont]. Ennek keretében perrendszerűen döntött abban [8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 29. oldal], hogy a tanú a vallomástételét olyan kérdésben tagadta meg, melyre kiterjed a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített mentességi joga.

Ekként megállapítható, hogy valamennyi tanú, aki az ügyben bűncselekmény elkövetése miatt maga is érintett volt, szabályos eljárási környezetben került kihallgatásra.

A szabályszerű idézést elmulasztó tanúkkal szemben messzemenően érvényre juttatta az egyes kényszerintézkedéseket (rendbírságot, elővezetést) annak érdekében, hogy őket a tárgyaláson kihallgathassa.

Ennek kapcsán utalni kell arra, hogy a tanú2 kihallgatásának mellőzésére az eredménytelen idézése miatt került sor, s az ügyész a tanúk nyomozás során tett vallomásainak felolvasására erre figyelemmel tett indítványt.

A törvényszék a tanúvallomás tárgyalás anyagává tétele során ekként a Be. 296. § (2) bekezdés b) pontja szerint járt el, miután a tárgyalást sorozatosan elmulasztó tanú tárgyaláson való megjelenését a bíróság - legnagyobb erőfeszítései ellenére - sem tudta biztosítani, ekként kihallgatása ellehetetlenült.

Ugyancsak nem került sor a tanú3 tanúkénti meghallgatására a tárgyaláson, mert többszöri idézése nem járt sikerrel. Ugyanakkor az ő nyomozás során tett vallomásának felolvasására a vádhatóság képviselője nem tett indítványt.

Nevezettek további ismételt idézésére irányuló védői indítványt így az elsőfokú bíróság szabályosan

utasította el, ugyanis a védői hivatkozási alap, nevezetesen a közvetlenség elvének sérelme, már e szabályból kitűnően sem áttörhetetlen tárgyalási alapelv, továbbá a tanú személyes megjelenéséhez való ragaszkodás egyéb okai (a jogszerűen felolvasott vallomásaikban jelentkező kétségek, bizonytalanságok mikénti feloldása) csak a bizonyítékok értékelése körében kaphatott létjogosultságot.

A tanúk idézése a bíróságnak nem feltétlen és kivételt nem tűrő kötelezettsége: ha az minden lehetséges eszköz ellenére sikertelen marad, a fenti Be. szabály alkalmazásával megnyílik a lehetőség a felolvasásra, s azután a bíróságnak e bizonyíték értékelése alkalmával kell számot adnia arról, hogy a személyesen ki nem hallgatott tanú szavahihetőségét, és a vallomásából nyerhető adatokat miként, milyen módon vette figyelembe. Márpedig az elsőfokú bíróság - mint azt az ítélet 16. oldal 3. bekezdése és a 20. oldal utolsó előtti bekezdése részletesen is tartalmazza - e kötelezettségét teljesítette.

Az elsőfokú bíróság a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontjának megtartásával az egyes védői és ügyészi bizonyítási indítványok elutasításának indokairól is magyarázattal szolgált. Így a már kifejtettek alapján helyesen utasította el az I. r. vádlott védőjének a tanú2 idézésére vonatkozó indítványát, mert a tanú2 nyomozás során tett és az ügyészi indítványra szabályosan felolvasott vallomása érdemben nem befolyásolta a vád tárgyává tett cselekmény mikénti elbírálását, így tehát a szabályszerű idézések ellenére mulasztó tanúk újabb, és eredményességében megkérdőjelezhető idézései csak az eljárás további, felesleges elhúzódását eredményezték volna.

Az ügyésznek a vegyész szakértő megidézésére irányuló indítványát is helyes okoknál fogva utasította el. Annak megítélése ugyanis, hogy az egyébként megalapozott vegyész szakértői véleményekből a 2C-B elnevezésű kábítószernek a hatóanyaga miként és milyen mennyiségben veendő figyelembe, valóban nem szakértői kompetenciába tartozó kérdés volt.

Az I. r. vádlott védőjének a tanú1 másodszori ismételt idézésére irányuló indítványát is kellő magyarázattal utasította el.

A tanú a törvényszék eljárásában két ízben is, igen részletesen került kihallgatásra, számos védői kérdésre is választ adva. A védő kérte harmadszori kihallgatását, mert álláspontja szerint a tanú1-től lefoglalt tabletták esetén - egy, a tanú által más ügyben megszerzett kábítószerekre figyelemmel - kétséges, hogy azok mind az I. r. vádlottól származnának.

Azon túlmenően, hogy a védőnek lett volna lehetősége e - más részéről fel nem merülő - kérdését a tanú két kihallgatása alkalmával is tisztázni, hangsúlyozandó, hogy olyat az eljárás során soha egyik vádlott vagy tanú sem állított, hogy a tanú1-től az intézkedéskor lefoglalt tabletták a vádlotti körön kívül eső harmadik személytől származnának. Ezért tehát a védő minden ténybeli alapot nélkülöző egyszerű állítása a tanú újabb idézését merőben szükségtelenné tette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárt, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú ítéletnek mindössze a vádra vonatkozó, az ítélet 4. oldal 1. bekezdése szorult némi pontosításra. Ugyanis a vádhatóság módosított tényállása szerint az I. r. vádlott által értékesített és értékesítésre megszerzett kábítószer ítéletben jelzett 41,95 % mértékű összesített hatóanyag tartalma helyesen a jelentős mennyiség alsó határához igazított, a csekély mennyiség felső határához képest az 839 %. (33. sorsz. tárgyalási jkv. 13. old.).

Ezen kívül csak az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően a személyi körülmények körében bekövetkezett változásokkal szükséges kisebb mértékben korrigálni a tényállást, a következők szerint:

Az I.r. vádlott élettársa jelenleg a tanú4, aki a Logisztikai Központban árufeltöltő, havi 170.000 forint munkabér mellett. A vádlott a Kft. 2016. augusztus 13-a óta áll alkalmazásban.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes egészében megalapozott, mentes minden, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibától, hiányosságtól, ezért az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének példás színvonalon tett eleget.

A fellebbezéssel érintett az I. r. és a II. r. vádlottak az eljárás során nem tagadták a haszonnal történő értékesítést, csak az értékesítés időszakát és az értékesített kábítószer mennyiségét igyekeztek csökkenteni egyes vallomásaikban az eljárás előrehaladtával.

A szerteágazó bizonyítékokon túl a bíróság tényállás-tisztázási kötelezettségének teljesítését tovább nehezítette, hogy a vádlottak - folyamatos vallomásmódosításaik folytán -, és egyértelmű érintettségük miatt a tanúk egyike sem volt tökéletesen szavahihető.

Ehhez képest az elsőfokú bíróság a bizonyítékértékelő és mérlegelő tevékenységét igen gondosan végezte el.

A tanú2 teljes terjedelmében a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írt mentességi joggal érintett vallomását helyesen hagyta figyelmen kívül, és a vádlottakat terhelő részében ugyanígy járt el - a már kifejtettek szerint - a tanú2 vallomása tekintetében is.

A Be. 4.§ (2) bekezdését valamennyi további személyi és tárgyi bizonyíték esetén is maradéktalanul érvényre juttatva a vádlottak javára értékelt.

Ekként a lefoglalt kábítószereken felül a vádlottak által beszerzett és értékesített, le nem foglalt kábítószeres vonatkozásában a vádlottak módosított tárgyalási vallomásait, továbbá a tanú1, a tanú6, a tanú7, a tanú8, a tanú9 és a tanú10 tanúk, illetve a III.r. vádlott terhelő vallomásait együttesen értékelve a lehető legrövidebb időtartamot és a legkisebb értékesített mennyiségeket alapul véve állapította meg az 1.) pont szerinti tényállást.

Az aggálytalan igazságügyi vegyész-szakértői vélemény figyelembe vételével rögzítette az ügyben a lefoglalt kábítószeres mennyiségét, tiszta hatóanyag tartalmát, és azoknak a törvényben meghatározott csekély és a jelentős mennyiségi határaihoz viszonyított arányát.

Helyesen látta úgy, hogy miután a 2C-B elnevezésű kábítószerre konkrét vizsgálati eredmények is rendelkezésre álltak, nem a tabletták darabszáma, hanem a tényleges pszichotróp anyag tartalom képezheti a számítások alapját (megjegyzendő, tablettával számolva 7 darab jelenti a csekély mennyiség felső határát, azaz a tényleges pszichotróp anyag ebből a szempontból is a kedvezőbb elbírálást eredményezi).

A Be. 4.§ (2) bekezdésének alkalmazásával ezért az elsőfokú bíróság részint helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a szakvéleményben tartományban meghatározott mennyiségi adatok közül a vádlottakra nézve legkedvezőbb 0,05 gramm hatásos adaggal számolva lehetett megállapítani azt, hogy a lefoglalt 0,43 gramm hatóanyagot tartalmazó 2C-B kábítószer a csekély mennyiség felső határát éppen hogy meghaladta.

A másodfokú bíróság az ítéletnek az ezzel összefüggő 21. oldalán írt értékelésével és az ennek

eredményeként rögzített megállapításaival maradéktalanul egyetértett.

A vegyész-szakértői véleménnyel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy az elkövetési időre figyelemmel a kannabisz esetén a szakértőnek total-THC hatóanyag-tartalommal kellett volna a vizsgálatot elvégeznie. Ennek azonban jelentősége az ügyben azért nem volt, mert mind a lefoglalt, mind a le nem foglalt kannabisz hatóanyaga meg sem közelítette az 1 gramm mennyiséget (azaz a delta-9-THC-nak a korábbi jogszabályok szerinti csekély mennyiség felső határát), így újabb vegyvizsgálat valóban szükségtelen lett volna és az csak a költségek felesleges növeléséhez vezetett volna. A kannabisz a vádlottak terhére írható kábítószer mennyiségét érdemben egyáltalán nem befolyásolta.

A le nem foglalt kábítószerek hatóanyagát a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet által kiadott adatok alapján pontosan állapította meg és azokat az irányadó 1/2007. Büntető Jogegységi határozatban írtaknak megfelelően összegezte a lefoglalt, és az irányadó tényállás szerint ugyancsak kereskedési célból készletezett kábítószerek hatóanyagaival.

Az I. r. vádlottnak a 2. tényállási pontban írt új pszichoaktív anyaggal visszaélést megalapozó magatartására vonatkozó bizonyítékokat is törvényesen értékelte. Az I.r. vádlott beismerő vallomását túl e körben rendelkezésre állt a helyszíni szemle jegyzőkönyv és a lefoglalási határozat is. A le nem foglalt pszichoaktív anyagok tekintetében törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor is figyelmen kívül hagyta azt a tabletták mennyiségét, amelynek hatóanyagának mibenléte - és ekként új pszichoaktív anyagkénti minősítése - iránt komoly kételyek merültek fel.

Végül a II. r. vádlott fogyasztási célú megszerzői típusú magatartására vonatkozóan a vádlott beismerő vallomását és a helyszíni szemle, valamint lefoglalási határozatot értékelte bizonyítékként és ekként állapította meg szintén helytállóan a 3. tényállási pontot.

Az I. r. vádlott védője már a perbeszédében sem tette vitássá a vádhatóság módosított vádirati tényállását és a minősítést sem, ehhez képest is kisebb mennyiségű kábítószereket látott megállapíthatónak az I. r. vádlott terhére.

A II. r. vádlott védője pedig úgy ítélte meg, hogy a védenec terhére csak csekély mennyiségű kábítószer értékesítése róható. Ennek alátámasztására konkrétumokat ellenben nem jelölt meg.

Az ítéleti tényállás szerint a II. r. vádlott 2013. áprilistól 2013. augusztus 30. napjáig vett részt társával a közös elkövetésben (ítélet 5. oldal utolsó és 6. oldal 1. bekezdés), amelyet az ítélet 22. oldal 4-6. bekezdésében és 23. oldalán írt mérlegelő tevékenysége eredményeképpen rögzített az elsőfokú bíróság, e tekintetben is a fentiek szerint eljárva, a vádlottak legkedvezőbb, egymással egybehangzó vallomásai alapján. A 7. oldal 6. bekezdése - mely összegző megállapítást tartalmaz - nem értelmezhető az előbbivel ellentétes adatnak, az itt írt 6 hónapos elkövetési idő ugyanis (a tényállást egészében és összefüggéseiben is vizsgálva) nyilvánvalóan az I. r. vádlottéhoz igazodik (aki 2013. márciusától kezdte a tabletták értékesítését - ezt a hónapot is teljes hónapnak számítva augusztus 30-ig valóban kb. 6 hónap volt az értékesítés teljes időtartama), amelyben a II. r. vádlott áprilistól (kb. 5 hónapon keresztül) vett részt. Lényeg azonban az, hogy a kérdéses időszak alatt mekkora mennyiséget rótt a vádlottak terhére a törvényszék, mert a minősítés alapját is ez, nem pedig az elkövetési idő képezi. Megjegyezendő ezen túlmenően, hogy a huzamosabb időn keresztüli elkövetést a két vádlott cselekménye közti megkülönböztetés, és emiatt a belső arányosság érvényre juttatása körében csak az I. r. vádlottnak rótt fel az elsőfokú bíróság, a II. r. vádlott vonatkozásában tehát a tényállásbeli időszaknak még a büntetés kiszabása körében sem volt jelentősége.

A közösen értékesített kábítószer (1. tényállási pont) esetén a törvényszék csak és kizárólag vallomások alapján ténylegesen el is adott mennyiséget rótt a vádlottak terhére. Nincs helye ebből olyan mennyiségek levonásának, amelyet a II. r. vádlott elfogyasztott. Az elfogyasztott mennyiségek egyébként sem képezték vád tárgyát, a 3. tényállásban egyedül az a mennyiség szerepel, amelyet a vádlott saját beismerő vallomása szerint fogyasztási céllal tartott a lakásán. Ez pedig az 1. ponttal érintett mennyiségen felüli amfetamin tartalmú szer volt, és semmilyen módon nem befolyásolja az I. r. vádlott terhére rótt mennyiségeket, és ekként bűnösségét sem.

Összességében az elsőfokú bíróság igen gondos, alapos, mindenre kiterjedő, a törvénynek, a logika és az ésszerűség szabályainak is megfelelő mérlegelése azonban minden esetben a lehető legkedvezőbb adatokat vette figyelembe. A védelem e bizonyítékértékelő tevékenységet támadó fellebbezése ezért a másodfokú eljárásban már eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményük minősítése, miként az azzal összefüggő, az ítélet 24. és 25. oldalán kifejtett jogi indokolása is maradéktalanul helyes és törvényes.

Ennek alapján egészítette ki a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság minősítéséhez kapcsolódó jogszabályi megjelölést is, hiszen a vádlottak egyértelműen „kereskedéssel” követték el a kábítószer-kereskedelem büntettét, és a lefoglalt kábítószereseket is kereskedelemre, azaz haszonnal történő továbbértékesítésre szánták, azaz az 1. tényállási ponttal érintett összes - a csekély mennyiség felső határát meghaladó, de a jelentős mennyiség alsó határát el nem érő - kábítószer vonatkozásában a Btk. 176.§ (1) bekezdésének 4. fordulataba ütköző magatartást valósítottak meg. Helyesen jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a cselekményért a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként felelnek, hiszen a II. r. vádlott a társával, az I. r. vádlottal közösen értékesített legalább a II. r. vádlott terhére írható, ugyancsak alapmennyiségű kábítószer.

Az I. r. vádlott 2. tényállási pontban rögzített magatartásának jogi értékelése szintén helyes és törvényes. Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott az új pszichoaktív anyagokkal kereskedett, ezért a cselekménye nem minősülhet a Btk. 184.§ (4) bekezdése szerinti privilegizált esetként, hanem - mennyiségtől függetlenül - az (1) bekezdés szerint felel annak 4. fordulata alapján.

Kétségtől felmerültek arra vonatkozóan adatok, hogy a vádlottak kiskorúak - 18. életévüket be nem töltött személyek - részére is értékesítettek kábítószer, ugyanakkor ezt a vádirati tényállás sem tartalmazta, és az eljárás során is arra vonatkozóan merültek fel egyértelmű adatok, hogy a vádlottak e tényről az elkövetéskor nem tudtak.

A II. r. vádlottnak a 3. tényállási pontban írt cselekményének minősítésével az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint az ítélet tábla ugyancsak egyetértett, az alapmennyiségű fogyasztási célra megszerzett kábítószerre figyelemmel az Btk. 178.§ (1) bekezdés szerint, közelebbről pedig a 3. fordulata alapján minősül.

A bűncselekmények minősítésének pontosítására a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3. a) pontjában írtakra tekintettel került sor.

E szerint ugyanis a bűncselekmény szöveges minősítése után - zárójelek közé foglalva - a bűncselekmény Btk. Különös Része szerinti minősítését kell feltüntetni, amelyhez hozzátartozik az is, ha az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett különböző alakzatokból áll, akkor erre 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából irányadó tényezőket döntően feltárta, az enyhítő körülményeket hiánytalanul sorolta fel.

A súlyosító körülményeket az ügyészi indítványnak megfelelően azzal kell kiegészíteni, hogy mindkét vádlott terhére értékelendő a részben társtettesi elkövetés, és a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottsága (az ítéletábra gyakorlatán alapuló hivatalos ismeretekre figyelemmel). Az I. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény a kezdeményező szerepe.

Nem értett egyet ellenben azzal a főügyészi állásponttal, hogy a halmazat súlyosító körülmény volna. A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény 6. pontja szerint ugyanis a bűnhalmazatnak a büntetési tételkeret felső határát emelő hatása van [Btk. 81. § (3) bekezdés], ezért súlyosító körülményként nem értékelhető (kétszeres értékelés tilalma). Kizárólag a kettőnél több bűncselekmény halmazata értékelhető súlyosítóként.

Nem látott alapot arra sem, hogy az ügyészi indítvány mentén a vádlottak terhére értékelje, miszerint az adott törvényi tényállás legsúlyosabb elkövetési magatartásával követték el a terhükre rótt bűncselekményt. Ehelyett az elsőfokú bíróság által már figyelembe vett hosszabb időszakon át történő kitartó elkövetési mód az, ami súlyosít, és az is csak az I. r. vádlott terhén.

Az adott törvényi tényálláson belüli egyes elkövetési fordulatok között ugyanis a súlyozás csak elméleti, a kínálás is megvalósulhat olyan körülmények között, amely adott esetben a kereskedési típusú magatartás súlyához képest számottevőbb. Következésképpen az eset valamennyi körülményét tekintve, nem pedig a fordulat szerint lehet és kell is az adott elkövetési magatartás adott kategórián belüli tárgyi súlyát értékelni.

Az elsőfokú bíróság a büntetési célok és a büntetés kiszabási elvek figyelembe vételével a súlyosító és enyhítő körülményekhez igazodóan szabott ki szabadságvesztés büntetést mindkét vádlottal szemben. Az I. r. vádlott esetén súlyának megfelelően értékelte kezdeményező, irányító szerepét és azt, hogy a terhére hosszabb időn keresztül elkövetéssel érintett nagyobb mennyiségű kábítószer írható. E tényezők a vádlottak büntetéseinek tartama közötti számottevő eltérésre adtak okot a belső arányosság követelményének érvényre juttatásán keresztül.

A szabadságvesztés elsőfokú bíróság által meghatározott mértékét azonban a másodfokú bíróság túlzottan súlyosnak ítélte, kiváltképpen a büntetéskiszabást érintően kialakult bírósági gyakorlatra figyelemmel.

Ezért mindkét vádlott esetén lehetőséget látott az enyhítésre, a II. r. vádlott tekintetében a Btk. 82.§ (2) bekezdés c) pontjában írtak alkalmazásával - azaz a büntetés egyszeres enyhítésével.

A II. r. vádlott próbaidejének tartamát is mérsékelte.

A középértékűtől való, a vádlottak javára szolgáló lényeges eltérésre a vádlottak elkövetés előtt és azóta is tanúsított kifogástalan életvezetése, valamint a bűncselekménnyel érintett, minősítéshez megkívánt mennyiségi határhoz közelebb eső kábítószer mennyisége adott okot.

Az elsőfokú bíróság a tényállásában rögzítette az I. r. vádlott által a bűncselekmény elkövetése révén elért hasznot, és ekként a törvény kötelező rendelkezése folytán helyesen alkalmazott annak erejéig, valamint a vádlottól lefoglalt pénzösszeget egyaránt vagyonekbevitel intézkedést.

A II. r. vádlott esetén kellő indokolással látott lehetőséget a büntetésnek minimumban történő meghatározására, az ítéletábra a próbaidőre történő felfüggesztéssel, és annak tartamával is

egyetértett.

A vagyoneklobzás alkalmazása a törvény kötelező rendelkezése folytán a II. r. vádlott esetén is helyes és jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság minden további rendelkezése megfelelt a jogszabályoknak.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét kisebb helyesbítésekkel részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit helybenhagyta, pontosítva a vádlottak egyes személyi adatait az azokban az ítélet kihirdetése óta bekövetkezett változásokra figyelemmel.

A vádlottakkal szemben a házi őrizetet az elsőfokú bíróság szüntette meg az ítélet kihirdetését követően, így a másodfokú bíróság rögzítette a házi őrizet befejező időpontját.

Budapest, 2017. március 1.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.,  
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.  
előadó bíró

dr. Magócsi István sk.  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.13/2015/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.47/2016/10. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2016. december 9. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlott felfüggesztett szabadságvesztés büntetése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. március 1.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Moncz Tímea tisztviselő